

Olli-Pekka Heinimäki
Tohtorikoulutettava (OPPI-ohjelma)
Turun yliopisto
Opettajankoulutuslaitos
olpehe@utu.fi

Raportti: Tutkijavierailu Granö-keskukseen, Villa Tammekanniin (Tartto) 7.1. – 18.1.2019.

Olin matkustanut jo edeltävänä päivänä yöksi ystäväni luokse Helsinkiin, josta tarkoitukseni oli nousta aamun ensimmäiseen laivaan kohtuullisten yöunien saattelemana, ja näin saapua myös Tarttoon jo mukavasti päiväsaikaan. Tallinnassa olin varannut rutkasti aikaa ehtiäkseni Tarttoon suuntaavaan linja-autoon. Kulutin ylimääräisen ajan kävelemällä satamasta linja-autoasemalle. Rinkka selässä tämä kävi helposti, mutta perässä vedettävän matkalaukun kanssa lumisohjossa talsiminen olisi voinut osoittautua vähemmän mieltä ylentäväksi. Käyttämäni *Lux Expressin* kalusto lunasti nimen antamat korkeat laatuodotukset verrattain halvalla hinnalla. Suomen teillä en vielä noin laadukkaan linja-auton kyydissä olekaan matkaa taittanut. Hyvät suunnitelmani aikaisesta saapumisesta Tarttoon vesittyivät tiellä tapahtuneen pahan ketjukolarin vuoksi, jonka raivaustyöt pitivät myös meidänkin auton ainakin pari tuntia seisahduksissa.

Päysin kuitenkin illalla perille ja lopulta seuraavana päivänä työn makuun. Tutkin väitöskirjassani (luonnontieteiden) yhteisöllisen oppimisen laatua opiskelijoiden työskentelyn aikana omaksumien roolien näkökulmasta. Tutkijavierailun aikana aloittelin väitöskirjani kolmatta artikkelia. Päiväruutiinini olivat melko pitkälti samanlaiset päivästä toiseen: Tuulan ja Harrin valmistaman mainion aamupalan jälkeen työskentelin lounaaseen asti omissa huoneessani. Lounaan nautin joko residenssissä tai kaupungilla. Ravintoloiden lounastarjoukset ovat edullisia suomalaisesta näkövinkkelistä; halvimmillaan söinkin ravintolalounaan 3,5 eurolla. Lounaan jälkeen jatkoin pääosin työskentelyä residenssissä, mutta muutamana päivänä siirryin työskentelemään kirjastoon, joka sijaitsee kaupungin keskustassa. Iltapäivällä kävin useimmiten juoksulenkillä, mutta yhtenä päivänä hyödynsin myös ilmaisen tutustumiskäynnin paikalliselle kuntosalille. Eniten juoksukilometrejä keräsin suoraan residenssin ovelta avautuvassa puistossa (*Tähtvere park*), jossa polut pidettiin aurakalustolla päivittäin hyvässä kunnossa. Myös jokirantaa pitkin tuli jonkin verran hölkkäilyä. Juoksu-harrastusta haittasi vierailun aikainen jatkuva lumisade, joka teki kaupungin kaduista sohjoisia ja siten vaikeasti juostavia, näin hankaloittaen suunnitelmiani kaupunkiin paremmin tutustumisesta juoksemalla. Tartossa jalkakäytävien kolaaminen on (ilmeisesti) paljolti yksityisten kiinteistönomistajien harteilla, ja toiset näyttivät tätä velvollisuutta hoitavan toisia suuremmalla pietetillä. Urheilemisen jälkeen kävin iltaisin päivällisellä jossain kaupungin monista hyvistä ravintoloista. Useampi laadukas ravintola löytyi ainakin vanhasta tehtaasta, joka oli remontoitu tietyn tyyppiseksi viihtyisäksi kulttuurikompleksiksi (ks. <https://www.aparaaditehas.ee/>). Myös Tarton historiallisessa Karlovan kaupunginosassa sijaitseva *Jakobi Jalats* osoittautui mainioksi ravintolaksi. Kahvilakulttuuriin tutustuminen jäi itselläni vähemmälle, mutta uskallan silti suitsuttaa residenssin liepeillä sijaitsevaa sympaattista *Mandel*-kahvilaa suosittuun *Werner*-kahvilan sijaan. Muutamana iltana residenssin sauna oli lämpimänä, mutta useimpina iltoina vain lueskelin mukaan raahaamiani tutkimusartikkeleita vielä ennen yöpuulle siirtymistä.

Ravintoloiden lisäksi kulttuurielämään tutustuminen jäi tällä vierailulla valitettavan vähäiseksi. Tein kuitenkin (lähes pakollisen) vierailun Viron kansallismuseoon, jota voinikin lämpimästi suositella kaikille Tartossa vieraileville.

Kaiken kaikkiaan koin vierailuni erittäin antoisaksi kaikilla tavoin. Mahdollisuus koko päivän rytmittämiseen siten, että se palvelee tutkimustyötä parhain mahdollisin tavoin, on normaalissa (työ)arjessa tässä mittakaavassa hyvin haasteellista. Erityisesti ottaen huomioon tieteellisen kirjoittamisen haasteellisuuden, on osallistumismahdollisuus tällaiseen 'kirjoitusretriittiin' kullan arvoista. Eikä miljööön vaikutusta, jossa kyseinen retriitti mahdollistetaan, sovi aliarvioida: Villa Tammekann on arkkitehtuurikohteena ainutlaatuinen elämys, jonka suojiin kelpaisi tulla toistekin työskentelemään.